

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. G. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021 č. j. OAM-583/ZA-ZA11-P06-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že veřejně kritizoval politický systém, na ulici provolával proticastrovská hesla, přičemž byl opakovaně zadržen policií a držen na stanici po dobu 3- 4 dnů. Měl být také policií fyzicky napaden a utrpět úraz lící kosti. Uvedl, že nesprávně porozuměl výrazu politická aktivita, kdy měl za to, že by musel být aktivním politikem, proto do dotazníku uvedl, že nebyl politicky aktivní. Nesouhlasil rovněž s tím, že jej žalovaný považoval za nevěrohodného. Podle žalobce lze kvalifikovat jako pronásledování

to, že byl zatčen a fyzicky napaden pro prezentování svých politických názorů. Měl za to, že žalovaný bagatelizoval jeho situaci, když uvedl, že jeho napadení bylo pochybením jednotlivých policistů, ale nikoliv oficiálním projevem státu. Kubu navštívil, aby se setkal s dcerou, kterou již dlouhou dobu neviděl a musel se přitom skrývat a neprojevat své názory, což po něm není možné požadovat. Nesouhlasil s argumentem žalovaného, že pokud vycestoval legálně, tak by mu v případě návratu nehrozilo ze strany státu žádné nebezpečí, neboť dle dostupných zpráv o zemi původu je relevantním faktorem, zda byla daná osoba v hledáčku policie. Nebyla také zmonitorována změna právní úpravy týkající se navrátilivších osob a jejich následných potíží s přístupem ke službám a zaměstnání. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 75 Az 7/2018 ze dne 15. 6. 2020, který se zabýval možností návratu na Kubu v případě nelegálního opuštění země. Byl také přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu naprosto reálně hrozí uvěznění, mučení a nelidské či ponižující zacházení. Měl za to, že žalovaný vyšel pouze ze svých vlastních zpráv a zdrojů, které nelze považovat za nezávislé a objektivní. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože z něj není seznatelné, na základě čeho je žalovaný přesvědčen, že žalobci nehrozí na Kubě pronásledování a vážná újma. Nesouhlasil také s tvrzením, že by žádost o udělení azylu podal čistě účelově, jak uváděl žalovaný.

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považoval v daném případě za zcela dostatečné. Uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově z důvodu legalizace pobytu, jelikož pozbyl pobytového oprávnění. Dále reagoval na jednotlivé žalobní námitky. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
4. Soudu byla také doručena replika k vyjádření žalovaného, která nebyla opatřena podpisem žalobce a v níž žalobce mimo jiné nesouhlasí se závěrem, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování a vážná újma.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 28. 2. 2023 žalovaný i žalobce setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 9. 2020, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2020, úřední věstník Kubánské republiky ze dne 16. 12. 2012, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 139413-6/2019-LPTP ze dne 3. 1. 2020, informace Velvyslanectví Kubánské republiky ČR ze dne 31. 7. 2020, informace OAMP –

Kuba: politická a bezpečnostní situace ze dne 3. 9. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-583/ZA-ZA11-P06-2020 ze dne 14. 1. 2021.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 9. 2020 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je kubánské státní příslušnosti i národnosti, dorozumí se španělsky a přestože věří v boha, tak není příslušníkem žádné církve. Nikdy nebyl členem žádného politického hnutí ani se jinak neangažoval. Je svobodný, na Kubě má dceru, která se narodila v roce 2014. V roce 2018 vycestoval z Kuby před Frankfurt do Prahy. Naposledy byl na Kubě od prosince 2019 do ledna 2020. Na Kubu se nechce vrátit, protože politický systém tam je špatný, policie bije lidi a posílá je bezdůvodně do vězení.
9. Při pohovoru konaném dne 17. 9. 2020 sdělil, že se rozhodl Kubu opustit v roce 2017, a to z důvodu, že kdyby neodjel, tak by skončil ve vězení, protože byl proti režimu. Dodal, že na ulici urážel Fidela a policie ho za to zatýkala. Upřesnil, že křičel pryč s Castrem, pryč s revolucí, toto měl činit každý týden. Dodal, že jej policie zbila a poranila mu lícní kost, byl asi 19x zadržen po dobu 3-4 dnů. Naposledy byl zadržen v srpnu nebo září roku 2017. Jeho matka zemřela, protože se jí nedostalo řádné zdravotní péče. Policií byl udeřen do tváře v roce 1996, když vykřikoval na ulici proticastrovská hesla. Na postup policie si nestěžoval, protože by to nemělo cenu. Kubu opustil až v roce 2017, protože na to dříve neměl peníze. Stran jeho návštěvy na Kubě v roce 2019 uvedl, že tam vzal dárek pro dceru, během návštěvy neměl žádné problémy, a to protože nevycházel z domu. Neměl problémy s vyřízením dokladů ani vycestováním. Vzhledem k vypršení pracovní smlouvy mu skončilo povolení k pobytu a tak se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu, aby byl v České republice legálně. Na Kubě žijí jeho sourozenci a dcera. V případě návratu se obává uvěznění. Potvrdil také, že nikdy nebyl z ničeho obviněn, ani proti němu nebylo vedeno trestní stíhání, ale to jen proto, že nikoho fyzicky nenapadl.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z*

důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

15. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu a České republice. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
16. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění. V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*
17. Pokud jde o strach žalobce z pronásledování z politických důvodů, žalovaný se touto otázkou řádně zabýval, vypořádal se se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil při pohovoru. Lze zmínit především to, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Problémy s policií měl v souvislosti s vykřikováním proticastrovských názorů na ulici, byl přibližně 19x zadržen, a to po dobu 3 - 4 dnů. Nikdy však nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán. Při vyřizování víza a vycestování do České republiky neměl žádné potíže. Na str. 4 - 6 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč neshledal, že byl žalobce ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [ust. § 12 písm. a) zákona o azylu], a proč nelze mít za to, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů v zemi původu [ust. § 12 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný se zabýval i tím, zda žalobci ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, přičemž na str. 7 - 10 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že takové nebezpečí žalobci v případě návratu na Kubu nehrozí.
18. Zdejší soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a odkazuje na něj. Soud poznamenává, že žalobce sice poukazoval na svá zadržení, ke kterým docházelo mezi lety 1995-2017 poté, co protestoval proti režimu na ulici, nicméně tyto události bezprostředně nevedly k rozhodnutí žalobce opustit vlast. Je třeba též zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán, s policií spolupracoval a došlo pouze k jednomu fyzickému napadení a to již v roce 1996. Zdejší soud zdůrazňuje, že kdyby byl žalobce skutečně pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou, jistě by

nemohl bez jakýchkoli potíží získat vízum a vycestovat z území Kubánské republiky a následně se tam vrátit na návštěvu za dcerou. Zájem státních orgánů o žalobce a jejich jednání vůči němu nenabývalo takové intenzity, že by se jednalo o pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu („Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“).

19. Soud dodává, že žalobce neopustil vlast bezprostředně po událostech, které označil za důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zemi původu opustil bez jakýchkoli potíží. V České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany až s časovým odstupem od svého příletu, a to po ztrátě pobytového oprávnění. I vzhledem k těmto skutečnostem považuje zdejší soud závěry žalovaného za správné.
20. Žalobce vyjma zadržení za vykřikování proticastrovských hesel neměl žádné problémy se státními orgány, nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán, bez potíží mohl opustit svou vlast. Nejzávažnější problémy se státními orgány (událost, kdy byl napaden v roce 1996) ho bezprostředně nevedly k rozhodnutí opustit Kubu. Ostatně ze země původu nevycestoval ani bezprostředně po dalších zadrženích průběhu let, ke kterým docházelo mezi lety 1995 - 2017. Odletěl až poté, co si zařídil pracovní vízum v České republice. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po cca 3 letech svého pobytu v České republice. Soud uzavírá, že po posouzení konkrétní situace žalobce nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.
21. K tvrzení žalobce, které se týká nemožnosti žádat o ochranu státu, Městský soud v Praze opakuje, že nebylo shledáno, že by žalobce byl na Kubě pronásledován dle ust. § 12 zákona o azylu, či že by mu ve vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Problémy, které žalobce ve své vlasti měl s policií, nebyly natolik intenzivní, aby naplňovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Žalovaný se zabýval také politickou a bezpečnostní situací na Kubě, k čemuž shromáždil dostatek informací. Soudu je z jeho činnosti znám obsah informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, která se věnuje změně pravidel pro návrat po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Tato změna přinesla uvolnění, pokud jde o možnost vycestování kubánských občanů a jejich návratu po pobytu v zahraničí. V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, v němž kasační soud konstatoval: „Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze

dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“ Jak již zdejší soud uvedl, žalobce nelze považovat za opozičního aktivistu, který by byl pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou. Žalobce také Kubu neopustil nelegálně, ale na základě pracovního víza, tudíž v posuzovaném případě nelze použít závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, na které žalobce odkazoval v žalobě. Nelze shledat, že by v případě svého návratu na Kubu měl čelit pronásledování z důvodů dle ust. § 12 zákona o azylu, či nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

23. K otázce stavu dodržování lidských práv dále zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2008 č. j. 5 Azs 5/2008 - 53, ve kterém se uvádí: „... neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.“ Stav dodržování lidských práv na Kubě sice obecně není dobrý, avšak tato skutečnost sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Bylo třeba posoudit individuální situaci žalobce, což žalovaný učinil.
24. Žalovaný si obstaral relevantní, objektivní, aktuální a dostatečně adresné informace ke všem podstatným okolnostem, proto je plně akceptovatelné, že si již další podklady neopatřil. Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR jsou souhrnným kompilátem různých údajů z relevantních zdrojů, představují řádný podklad způsobilý hodnověrně reflektovat poměry v zemi původu, nadto je vhodné poukázat, že čerpají i právě ze zpráv lidskoprávních organizací, na které poukazoval žalobce v žalobě.
25. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovory, při kterých mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
26. Podle Městského soudu v Praze ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí, či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.

27. Zdejší soud se s úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce ani v řízení před soudem.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně